HUSZTI PÉTER

„Minden jó és nehéz tulajdonságomat az anyukámtól örököltem”

„Szemérmes kisf[illegible] most szemérmes öre[illegible]

ÉPPEN ÖTVEN ESZTENDEJE, HOGY VÉGZETT A SZÍNMŰVÉSZETI FŐISKOLÁN. FÉL ÉVSZÁZADON ÁT HŰSÉGES VOLT A HIVATÁSÁHOZ, KÖZEL SZÁZ SZÍNHÁZI ELŐADÁSBAN ÉS HETVEN FILMBEN JÁTSZOTT, RENDEZETT, AZTÁN JÓ IDEJE ELTŰNT A NYILVÁNOSSÁG ELŐL. VAJON MI ENNEK AZ OKA?

BEST: Először is gratulálok, hisz a napokban lett a lakóhelye, a XII. kerület díszpolgára. Gazdag szakmai múlt áll ön mögött, éppen ezért érthetetlen, miért csak nézőként és nem színészként, rendezőként találkozhatunk önnel a színházban.

Huszti Péter: Ötven éven keresztül – sőt van az egy kicsivel több is – szinte minden nap hat órakor bent voltam a színházban, az öltözőben, és estéről estére játszottam. Ötven éven keresztül azt éreztem, képtelen lennék e nélkül élni. Aztán rádöbbentem, többek között Hamlet, Peer Gynt, II. Lajos, Cyrano bőrébe bújva, hogy minden fontos dolgot elmondtam a világról, az életről, magamról, és már csak ismételném ezt. Ehhez pedig nem sok kedvem van. Közben kétszer megválasztottak a Színművészeti Egyetem rektorának, aztán a színész főtanszék vezetőjének, ezeket a tisztségeimet is átadtam másnak, nem vágyom már efféle karrierre. Most tanítok az egyetemen, a doktori iskolában, a feleségemmel pedig sokat járunk színházba, nézem, figyelem a kollégáimat, a tanítványaimat, közben könyveket írok, és igyekszem sok időt a családommal is lenni.

BEST: Tavaly jelent meg a Srác a kakasülőn című önéletrajzi könyve, ami azzal kezdődik, hogy az édesanyjával kettesben ülnek az autóban, beszélgetnek, miközben mennek a régi lakásukhoz, ahol ön született és felnőtt…

H. P.: Huszti Gergő fiam anno egy kiadóban dolgozott, könyveket szerkesztett. Mindig sokat

„Nem tudtam mit kezdeni a tucatszám érkező szerelmes levelekkel”

„Édesanyám 99 évesen ment el”

Kun Zsuzsa interjúja

...ú voltam, ...gfiú vagyok”

beszélgettünk egymással, mégis öt évvel ezelőtt váratlanul azt mondta, keveset tud a gyerekkoromról. Felvetette, mi lenne, ha írnék egy önéletrajzi könyvet. Bogarat tett a fülembe, és ahogy írtam, egyszer csak mondatokat hallottam a gyerekkoromból, főleg az anyukámtól. Megnyíltak az emlékeim, egyre több dolog jött elő: illatok, ízek. Édesanyám 99 évesen ment el, nagyon fontos része volt az életemnek, a családunk életének.

BEST: Senki nem volt színész a családjukban. Mit szóltak hozzá a szülei, hogy ezt a hivatást választotta?

H. P.: Az édesanyám a MÁV nyugdíjhivatalában dolgozott, az édesapám jogász volt, de nem dolgozott a szakmájában, bohém zenész volt, és hegedűórákat adott. A szüleim gyerekkoromban elváltak, az apám eltűnt az életünkből, az anyám egyedül nevelt engem és a nővéremet. Középiskolás voltam, amikor az egyik színházban megnéztem az Anna Frank naplója című darabot, és ez olyan nagy hatással volt rám, hogy eldöntöttem, én is színész leszek. Amikor ezt elmondtam az édesanyámnak, láttam az arcán a rémületet. Később, a vasárnapi ebédeknél mindig azt kérdezgette tőlem, hogy tulajdonképpen mit is tanulok én ezen a főiskolán. Meséltem neki, hogy tanulunk meghalni, részeget játszani, ő meg elképedve hallgatta, és csak annyi kérdezett: „Várkonyi Zoltán ezt tudja?”. De persze minden bemutatómon ott volt, igaz, soha nem mondta, hogy jól játszottam, tetszettem neki a darabban.

BEST: Úgy tudom, szemérmes kisfiú volt, mégis színész lett. Ezek szerint a kettő jól megfér egymás mellett?

H. P.: Annak idején szemérmes kisfiú, most szemérmes öregfiú vagyok. A színházi próbákon és este, az előadások alatt borzasztóan élveztem, hogy gonoszt, szerelmest, gyilkost, pofátlan pasast játszhatok, de semmit nem tudtam kezdeni a kettő közötti idővel. Arra vágytam, hogy úgy sétálhassak az utcán, mint egy polgár, ne ismerjen meg senki, ne jöjjenek oda hozzám gratulálni, autogramot kérni. Nem tudtam mit kezdeni a tucatszám érkező szerelmes levelekkel sem. Egyre sem válaszoltam, tudom, nem egy finom dolog ilyet tenni, de mit írhattam volna, hogy „hölgyem, én is imádom magát”?

BEST: Mi lett az édesapjával, nem is tartotta vele a kapcsolatot?

H. P.: Az érettségimig alig találkoztunk, aztán egyszer azt mondta nekem: „kisfiam, jó volna megismernünk egymást”. Ekkor leültünk egy presszóban, hosszasan beszélgettünk, ismerkedtünk, és ettől fogva tartottuk a kapcsolatot. Sajnos élete utolsó 15 évében beteg volt, de szerencsére sokat tudtam neki segíteni.

BEST: Hasonlít rá?

H. P.: Nem. A feleségem, Piros Ildikó azt mondja, minden jó és nehéz tulajdonságomat az anyukámtól örököltem.